

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXII. Ex Epistola Petri Alexandrini Episcopi: de his quae Alexandriae gesta sunt auctore Lucio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Ex epistola Petri Alexandrini Episcopi, de his que Alexandria gesta sunt auctore Lucio.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς ἀλεξανδρίους διήγησις, περὶ τῶν ἀλεξανδρείᾳ συμβαίντων ὑπέλευσιν.

PROVINCIAE Rector Palladius, secta Gentilis & simulachrorum cultor assiduus, qui ad bellum Christo inferendum saepius sese exercuerat, collecta multitudine superius memorata, impetum in Ecclesiam fecit, perinde ac si ad subigendos Barbaros properaret. Tunc verò terribilia facinora perpetrata sunt. Quae cum ego duntaxat referre vellem, tantum mihi dolorem attulit eorum recordatio, ut ingentem lachrymarum copiam effuderim. Atque in eo statu mansissem diutissime, nisi divina cogitatione dolorem meum compressissem. Ingressa enim turba in Ecclesiam quam vocant Theonem, loco verborum gravium, laudes idolorum canebant: pro lectione sacrarum Scripturarum, plausus manuum indecoros, & fractas cum obscenitate voces usurpabant; ejusmodi denique contumelias adversus virgines Christi, quas nec lingua proferre sustinet: Nam & turpis est ipsa prolatio. Certe ex cordatis hominibus quisquis haec solummodo audivit, statim obturavit aures, & surdus esse potius optavit quam illorum obscenitatem auribus suis audire. Sed utinam verbis contenti haecenus deliquissent, nec verborum petulantiam factis ipsis superassent. Nam convivia quaecumque sint, tolerabilia sunt iis, in quibus Christi sapientia & divina mandata resident. Illi vero, utpote vasa irae ad exitium preparata, expanso naso turpem sonum per nares edentes, & tubis, ut ita dicam, ac fistulis procul emittentes, sanctarum Christi virginum vestem disciderunt: quarum continentia, sanctorum Angelorum similitudinem exprimebat. Easque nudas sicut nata fuerant, per totam urbem traduxerunt, petulanter iis illudentes, prout ipsis libitum erat. Erantque omnia prorsus crudelia atque inaudita. Quod si quis ob haec miseratione captus eos impedire, ac verbis eos admonere voluisset, vulneratus abibat. Sed o tem calamitosam? Multae virgines per vim stupratae sunt. Multae dum fustibus capita verberantur, manserunt exanimis. Ac ne corpora quidem sepulturae

ΟΤΕ ἔθνης ἡγεμονδύων παλλαδίῳ, ἔθνικὸς ὢν τὴν αἵρεσιν, καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῶν ἀεὶ περικυλιζόμενος, καὶ χεῖρ ἑσπρίδων πολλὰς μελέθσας, τὰ περὶ φημένα συναθροίσας πλήθη, ὄρμα καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ ἀξίαι βαρβαρὰς ἐπέφρομενος. τότε δὲ τότε χεῖρας γέγονεν. ἀλλὰ καὶ μόνον ὑπαὶ εἶδον θέλων, τῆς μνήμης ὀδύνην μοι παρεχέσθης, ἐπαφῆκα δακρύων ἀμετρον φορῶν ἐπὶ πολυέμνῳ ἀντέτο πάθων, εἰ μηθεὶς λογισμῶ λωφῆσαι παρεσκόσια. ἐν γὰρ τῇ καλυμνῇ ἐκκλησίᾳ θεοῦ, ἐπέσειλθόντα τὰ πλήθη, ἀνὴρμάτων σεμνῶν, εἰδῶν διφρημίας ἐπήφιον ἀνὴθίων γραφῶν ἀναγνώσεως, κρότους χερῶν ἀσέμνης, καὶ κεκλασμένας μετ' αἰσχρότης φωνάς, καὶ τῶν χεῖρ παρθέτων ὑβρῶν, ἀς ἡ γλώτῃα προφέρῃ ἐκ ἀνέχεται, αἰσχρὸν γὰρ ἐστὶ λέγειν, καὶ γὰρ μόνον τίς τῶν ἐν φρονέων ταύτας ἀκείσας ἐβουστάς ἀκούσας, καὶ μάλλον ἢ ξαῖον ἀνὴρ ἐδὲ κωφός, ἢ ἀνήκοος γυρῶν τῆς αἰσχρολογίας. ἀλλ' εἴθε λόγους ἀρκέμενοι μόνον ἐξημέρανον, καὶ μετὰ τῶν λόγων ἐνικῶν ἀσέλγησαν. ἐνὶ ποίσοις γὰρ ἡ λοιδορία, καὶ ὅσα ὀρθοῦν τὴν γὰρ ἡ, παρ' οἷς οἰκεῖ χεῖρ ἑσπρίθης καὶ θεῖα διδάματα. αὐτοῖσι τοῖν ἑτοῖοις ἐσκέυη τυφλῶντες, καὶ κηλισμένα εἰς ἀπάλησαν, τὴν ῥίνα σιμῶσαντες, ψόφον ἀσελγῆ διὰ τῶν μυκλήων μακρῶν, καὶ ἢ ἔτιωσ' εἶπω, ὡς δὲ πρὸς κενὴν παρεόντες, τὴν μὲν ἐδὲ τὰ δειρρῶσον τῶν ἀγίων χεῖρ παρθέτων, ὧν ἡ ἀσκησις τυποῖ ἀγγέλων ἀγγέλων ἐχαρακλήσειεν. ὡς εἴ ἡ φύσις ἔχῃ, γυμνάς πᾶσαν τὴν πόλιν ἐθρεῖα μένον, διαπαύζοντες μετ' ἀσελγείας, ὃν τρέπον ἐβουλοντο, καὶ ὄλωσ' ὡμὰ καὶ ξένα τὰ γυρόμνημα. εἰ γὰρ ἡ συμπαθῶς ἐπὶ τῆτοις ἐκώλυσε, παρθέτων νέσεως χερῶν λόγους, τραυματίας ἀπυλῆσε. ἀλλὰ φεῖ τῶν συμφορῶν, πολλὰς βιαίως φθορῶν ὑπέστησαν σώμασις πολλὰ καὶ τῶν παρθέτων ῥοπαλοῖς καὶ κεφαλῆς τυπόμενα, ἔμενον ἀχανεῖς, οἷα ἐπίρροπομένη τῶν σωμάτων, εἰς τῆ ταφῇ παρὰ δὲ ὁδοῦ πολλὰ

ἐν μέλει σήμερον τῷ γονέων ὀδυρῶν, ἐχ
 δέλοις σώματα. ἀλλὰ πταμικρὰ πρὸς
 τὰ μεγάλα διεξέρχομαι πῆ τῶτοις ἐμὲρα-
 δύνω, καὶ μὴ σφοδρῶς ἐπὶ τὰ καλεπείγοντα
 βραίων ἐφ' οἷς δι' οὐδ' ὅτι θαυμάσιε, καὶ μενεΐ-
 τε ἐπὶ πολὺ ἀχανεῖς σὺν ἡμῖν διεξάμενοι, τὸ
 Φιλανθρωπίας τὸν κύριον, ὅτι μὴ ἀρδῆν τὸ ὀ-
 λον συνέσθλιν. ἀ γὰρ τὸ γεγραμμένον, μήτε
 γέγονε μήτε ἐκείνη ἐν ταῖς ἡμέραις τῷ πα-
 τέρων ἡμῶν, ταῦτα ἐπ' αὐτῶν ἐκ θυσιασθεῖα ἐ-
 πέλειεν. ὁ δὲ οὐκ εἰς ὡς γὰρ ἐν κρητῆσι σκη-
 νῆς ἀτάξια, παῖδα τὴν ἀρρενα φύσιν ἐξαρ-
 ησάμενοι καὶ τῶν γυναικείαν ποθήσαντα,
 σοῖσιν καὶ τὸ γεγραμμένον ὁδὸν ὀφθαλμῶς
 διαχεῖσάμενοι, καὶ φύκας ὡς ὄψιν ἐρυθρήνα ἴα,
 ὡς τὰ παρ' αὐτοῖς εἰδῶλα, θηλυμόρφου πρὸ ἡ-
 μαῖν, ἐπ' αὐτῶν ἐκ θυσιασθεῖα, ἐνθα κα-
 ῖσθον τὸ ἀγία πνεύματι. Ἐπὶ καλέμεθα,
 δικύνκλω τῆς εὐφροσύνης, ὡς δὲ καλέσει τὸ χεῖρε ἡ-
 μαλιζόμενοι, ὁρχεῖσθαι παρρησιασάν πλα-
 τὴν μὴν γελῶντες, ἀθέσμως ἡ ἐπαφίνας φω-
 νίας. ὁ δὲ πάλιν καὶ τὸ πρὸς ἀτάξια ἡ γη-
 σάμενοι, καὶ τὰ παρωχηκότα δὲ πρὸς ἐπὶ μάλ-
 λον ἡ πρὸς ἀθέσμοι λογισάμενοι, ἐξ αὐτῶν ἕνα
 γνωριμῶτα τὸν ἐναίχρηθῆν, ὁ μὲν τῶν ἐκ τῆς
 καὶ τῶν αἰδῶν γυμνωσάμενοι, ὡς ἡ φύσις ἐκ
 ἡμαῖν. ὁ δὲ τῆς ἐκκλησίας ἐπιβίβασάντες
 θεῶν, δημηγόρου ἐναίχρηθῆν καὶ χεῖρε πρὸς ἡ-
 γόρδυσαν. ἀλλ' ἡ γὰρ θείων ρημάτων, αἰχρῆθῆν
 πρὸς ἀλλῶν, ἀλλ' ἡ σεμνῶν λόγων ἀσελγῆσαν,
 ἀλλ' ἡ ἀσεβείας ἀσεβῆσαν, ἀλλ' ἡ ἐγκρασίας πορ-
 νείαν, μοιχείαν, δρσενοκοίαν, κλοπῆν, βρω-
 σιν καὶ πόσιν τῶν βίω πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσηγῆ-
 μεν. ἔναι χρῆσιμα. τῶν δὲ ἕτως ἐχούσων,
 καμῆ τῆς ἐκκλησίας ὑπαναχωρήσαν. ὁ δὲ
 πρὸς γὰρ ἐκ, ὅπως ἐραῖων τῶν ἐφοδοῖ, ὅπως δὲ ἡ-
 μ. πρὸς ἀτάξια δὲ γυρῶν ἡ. ὅπως φι-
 λημῶν χρημάτων, καὶ ἐθνικῶν πλήθῃ μὴ
 μεγίστων ὑποσχέσεων; ἡμέτερον δὲ ἡ δὲ ἐν δό-
 ἐλλῆ. διαδοχῶν, χρυσίον τῶν ἐπισκοπῆν
 ὡς ἀξίωμα κοσμικὸν ὠνησάμενος λακίως πρὸς,
 λυκε τῶν πονηρίαν καὶ τὰς πρὸς ἀξίως ἐχάν ἐσπ-
 δακῶς. ὁ δὲ ἐπισκόπων ὀρθοδόξων συνόδῳ, καὶ
 ὑπὸ φωνητικῶν ἀληθινῶν, ἐκ αἰτήσῃ λαῶν, ὡς
 ὁ δὲ ἐκκλησίας διαγορεύσει θεσμοί. τῶν δὲ ἡ
 τοῖς τῶν συνησαν, ἀπλή γὰρ εἰσόδῳ τῆς πόλεως
 ἐπιβίβαν ὁ δὲ ἡ δὲ ἡ δὲ, ὁ δὲ ἐπισκόπων τῶν, καὶ

A mandati permittebantur. Plurima cer-
 te corpora, magno cum parentum do-
 lore, hactenus reperiri non possunt.
 Sed quid persequor parva ac levia, si
 cum majoribus comparentur? Quid
 his immeror, ac non potius ad ea quæ
 urgent, contendo? In quibus admira-
 bimini, sat scio, clementiam Domini,
 & nobiscum attoniti diu manebitis ac
 stupentes, quòd univèrsa non obrue-
 rit. Etenim quæ neque facta sunt, ne-
 que audita in diebus patrum nostro-
 rum, ut ait Scriptura, ea in ipso altari
 impij perpetrarunt. Nam velut in pul-
 pito scenæ petulantis, puerum qui vi-
 rilem lexiim ejuraverat & muliebrem
 affectabat, oculos stibio depictos at-
 que inunctos habentem, & vultum fu-
 co rubentem, sicut ipsorum simulacra
 habere solent, muliebri habitu in ipso
 sancto altari, ubi adventum sancti Spi-
 ritus invocamus, saltare fecerunt vo-
 lubili motu, hac & illac manus jactan-
 tem ac gesticulantem; ipsi immoder-
 ate ridentes, vocesque nefandas emit-
 tentes. Quin etiam istud ad lascivi-
 am spectare arbitrati, & præterita de-
 cora potius esse quam impia existi-
 mantes, quendam ex suo numero no-
 tissimæ turpitudinis, qui unà cum ve-
 ste pudorem simul exuerat, nudum
 sicut natus erat, in Ecclesia solio col-
 locantes, Concionatorem infamem
 adversus Christum salutarunt. Nam
 divinorum verborum loco, turpitu-
 dinem proferebat: pro gravibus verbis
 petulantiam; pro pietate impieta-
 tem; pro continentia scortationem, a-
 dulterium, masculam venærem, fur-
 tum, escam ac potum, vitæ hominum
 utilia esse docens. Quæ cum ita fie-
 rent, atque ego Ecclesia excessissem:
 quomodo enim non abiissem, cum
 milites incursionem facerent, plebs
 pecuniis conductâ esset ad tumultuan-
 dam, nummi erogarentur, multitu-
 do gentiliùm magnis pollicitationibus
 illecta adesset: successor noster mitti-
 tur, qui Episcopatum, velut secula-
 rem quendam Magistratum, pretio
 coëmerat, Lucius quidam, lupi prorsus
 improbitatem & actus studens æ-
 mulari; non in Orthodoxorum Epi-
 scoporum synodo; non suffragio legi-
 timorum Clericorum, non postulatio-
 ne plebis electus, sicut Ecclesiasticæ
 leges requirunt. Erant unà cum illo:
 neque enim simplex ejus ingressus esse
 potuit: non Episcopi aliqui, non

presbyteri ac diaconi; non populi multitudine. Non illum precedebant monachi, hymnos e scripturis de prompto canentes, sed Euzoius, qui olim quidem cum diaconus esset Alexandria nostra, in sancta & magna synodo Nicana simul cum Ario depositus est; nunc vero Antiochenam Ecclesiam praesulatu suo devastat. Simul etiam Comes largitionum Comitatus, Magnus nomine, immensam militum multitudinem secum ducens: qui in omni impietate semper antesignanus esse cognoscitur. Qui cum Juliani temporibus Ecclesiam Berytensium incendisset; quae civitas est Phoenices non ignobilis; principatu felicitis memorie Joviani, eam propriis sumptibus instaurare coactus est: parumque absuit quin capite plecteretur, nisi multorum ambitu ac suffragio, Imperatoris clementiam meruisset. Hinc igitur considerare debet zelus vester, quem quidem hortor vos ut excitetis ad ea quae gesta sunt vindicanda; quae & quanta patrata sint scelera adversus Ecclesiam Dei, cum tantus in nos tyrannus supra memoratus insurrexisset. Nam continuo ille a vestra pietate & ab omnibus ubique Orthodoxis saepe damnatus Lucius, in hanc civitatem iusta de causa ipsi infensam introivit. Neque enim solum, sicut detestandus ille in psalmis insipiens, dicit: Non est vere Deus Christus. Sed etiam studiis atque institutis & ipse corruptus est & alios corruptit, gaudens blasphemis quae adversus Christum jactantur ab iis qui creaturam adorant potius quam Creatorem. Annon enim ita est, cum sceleratus ille affinia & proxima sentiens Gentilibus, recentem Deum colere audeat. Nam in conspectu ejus, has laudes acclamabant: Bene advenisti Episcopo, qui Filium negas. Serapis te diligens huc adduxit: patrium simulachrum suum designantes. Statim namque, ne momento quidem temporis interjecto, supra dictus Magnus impietatis ejus individuis comes, acerbis facelles & crudelissimus Satrapa, collecta multitudine eorum qui sub ipsius cura ductique erant, presbyteros ac diaconos novendecim numero comprehendit, ex quibus nonnulli octogesimo annu excederant: & quasi in detestando quodam facinore & legibus Romanis contratio deprehensi fuissent, constituto publico iudicio, ipse

προσβύλεων, & διακόνων, & λαῶν πλήθη ἐπεσθῆλον τέτον μονάζοντες, ὑμνεύοντες ἐν γραφαῖς ἀναμέλποντες· ἀλλ' ἀζώοντες, ὁ πρῶτος μὲν σὺν δρεῖω καθαρθεῖς, διάκονος ὢν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀλεξανδρείας, ἐν τῇ κτ' νίκαιον ἀρχιερέως, καὶ μεγάλης συνόδου ἀρχιερέως ἀσίου τῶν ἀποχέων λυμανόμου. καὶ ὁ τῷ κομητῆσιων ἢ λαρχιόνων κομης, σεβαστῶν ἐπαρχοῦ ἀμετρου πληθύν, ὁ ἐν πάση ἀσείκῃ ἀείγνοις ἰσχυρῶς μάχης τοῦ νομαῖος ἐπὶ ἰελιανῶν κωργίς, τῶν βηρυλιῶν ἐκκλησίαν ἠμπερήσας, Φοινίκων δ' αὐτῆ πόλις Ἰππιφάνης, ἐπὶ τῆς μακαρίας μηνὸς ἰωβιανῶν χρόνοις, οὗς οἰκείων ταύτῃ ἀνορθώσας καὶ λυμάνικας αὐτοῦ, ὀλίγας καὶ τῶν κεφαλῶν τμηθεῖς, εἰ μὴ φιλανθρωπίας ἐκ πολλῆς ἀειδομένης ἐτύχευσε ἀσικῆς ἀναλογήσας τοῖσι ἐν τέτῃ τῶν ἡμετέρων ζήλον προσηκῆς, ὃν διεγερθεῖν ἠναίετο ἐν δικίῃ τῷ χρομῶν ἰσχυρῶν, ὅσα κενεῖν λικά τὰ πημμεληθῆνα κτ' τὸ θεῶν ἐκκλησίας, τοιούτῃ τυραννίᾳ ἐπὶ προφητῶν καὶ κληρῶν ἐπαναστάσει. ἀμα γὰρ ὁ πρῶτος ὑμπερέτας θεοσεβείας καὶ τῷ ἀπανταχῶς ὄρθοδῶξ ἐπισκόπων πολλὰς ἀπαγορευθεῖς λέκκῃ, τῶν ἀπὸ αὐτῶν ἀπεχθῶς διακειμένης ἐπὶ διλογίαις ταῖς προφάσεσιν ἐπέση πόλεως. ἐγὼ μὲν ὡς ὁ δύσφημος ἐν ψαλμοῖς ἀφρονολογῆσαι θεὸς ἀληθινῶς ὀχελός, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπισηδύμασι διεφθάρη καὶ διέφθερε, χυρῶν Ἰππιταῖς βλασφημίαις, ταῖς κτ' τῶν σὺν ἐπιπομπῶν τῶν κλίσσῃ λατρευομένων τῶν κλίσσῃ παῶς ἐχ' ὅπως ἀπὸ πησίων ἐλλήσων ἐχων τὸ φρονίμα προσφάτω τολμᾷ ὁ ἀλίητος σέβειν θεῶν. ἐπὶ ὅψει γὰρ αὐτῶν τέτῃς ἐπὶ ἐπαινεῖς ἐπεμπον καλῶς κληθεῖς Ἰππιστοπέ γὼν μὴ λέγων ὁ σέραπῆς σεβαστῶν εἰσήνεκε τὸ πάθειον εἰδῶλον ἐσθλῶν ἀναμάζοντες. αὐτίκα γὰρ ῥοπήσας ἐδὲ μιᾶς παρῶν θύρας ὁ προφητῆρος μάχης, ὁ τῆς ἀσείκῃς αὐτῆ κοινωνός ἀδιδίρητος, καὶ δоруφῶτος περὶ καὶ σατράπης ὡμοτάτος, σωμαθροῖσας καὶ τὰ ὑπὸ τῷ ἑαυτῆ φρονίμα ἐπανακείμενα πλῆθη, προσβύλερας καὶ διακόνους τὸν ἀειφμόν ἐνεακαίδεκα συλλαβόμενος, ὡς πῆες τὸ ὄρθοσκῶν ὑπερβεβήκασιν ἐπὶ ὡς ἀλόγως ἐπὶ μυσταρῶν πνὶ καὶ νόμοις ῥωμαίων ἐχθρῶν, δημόσιον ὀλέσας κρήνην

κατωάκαζεν, ὅτι εἰδὼς ὅτι ὑπερτὶ δρε-
 πῆς χειριανὸν νόμους, τὴν πατρῶαν πίστιν
 διὰ τῶν πατέρων διδοῦσάν ἡ-
 μῖν προσηύδα πῶς, ἡδόμενον ἐπὶ τῷ κη-
 τὸν φιλανθρωπότητων αὐγεσον ἐάλετα δι-
 χυρίζομαι. ὡς ἰδοὺ ἡεταλάνας, λέγων με-
 γαλῆ τῆ βοῆ, πῶ τῶν δρεφανῶν φρονηματι πεί-
 θῆς. συζητωμονήσῃ γυμνὸ θεῖον, κἀν ἀλη-
 θῆσῆσῆσθρησκαίαν, ὅτι αὐταιρέτως, ἀλλὰ
 πρὸς ἀναίκλιτο πρᾶξι, τῆ μὲν γὰ ἀ-
 νάκλιτο δόλογο ἀειλείπε. πῶ ἡ αὐταιρέτω
 ἀκολοῦσῆ καίηγορία. διό τοιούτους λογισμοὺς
 πρὸ ὀφθαλμῶν πθήμενοι ἠκέε πρὸ θυμοι. B
 μελλησμένων διδοῦμενοι πάντα, πῶ ἀρεῖς ὑπο-
 γραφοίτες δόγματι, ὄνδ κηρύττῃ ὄνομασι λέ-
 κιος λέγων. διεἰδότες ὡς πειθαρχῆτες, χρή-
 ματι ἔσῶρεσ ἔγρεσ πρὸ βασιλέων ἐξείε
 ἀπαναιόμενοι ἢ, ἐρεκτῆς ἢ σεβελώσεων κη
 βασάνων κη μασίγων κη δαμασκειῶν πει-
 ραν λήψεσῆσ χερμάτων ὀμῆ κη κημάτων
 σερεθῆτες. κη τῶ πασιδ. ὀ μείανασάντες,
 εἰς χαλεπὸς οἰκῆσαι τόπος καίηκερθῆσεσθ.
 ἀλλῆ ὅτι μὲν ὀφθαλμῶν, ἀπάτη τῶ ἀπει-
 λῶ κερσῆσας, μείανασῆσαι τῆς δὲ σεβῆσ ὅτι
 πῶνας ἢ πρὸς τῆσ πῶ καίη κη κη κη
 κη. ὀ ἢ, πικρότερον βασάνε πάσης τῶ εἰς
 δὲ σεβῆσ πρὸ δόσιαν ἠησάμενοι, ἐχθῆ γὰ εἶτω,
 τοιοῖσδε πρὸς αὐτὸν ἀναίκαζόμενοι ἀπῆνη-
 σαν ῥήμασιν, δρεθῆ κη γηναῖω φρονηματι ὀ-
 μῆ τῶ ἀπάτη κη τας ἀπῆλας ὑποῖξάντες.
 πῶ παυσολοπόν, πέπαυσο τῆ τοῖς ἡμῶς ἐκ-
 φοβῶν τοῖς ῥήμασιν ἔπεχε εἰκάα πρὸ φέρεν
 ῥήματα. ἡμῶς γὰ εἶτε κη κη, ἔτε πρὸ σφα-
 τον ἔβοντες θεῖον, κἀν ἐπαφείης κυμαίνων εἰ-
 κη, ἢ πρὸ σερεθῆσ ὡς βία. ὀ ἀνεμος, τοῖς δὲ
 σεβῆσ ἀχει θανάτε ἐμπολιτοῖς μεθα δὲ
 μασιν. ἐκ ἀδύνατον, ἐκ ἀσοφον, ἢ χωρεῖς ἀλη-
 θῆσ πῶ πῶ φρονησάντες θεῖον ἢ πῶ μὲν ὄν-
 τα πῶ εἶρα, πῶ εἰ ἢ μὲ ὄντα, κη τῶν δυοσεβῆσ τῶ
 λον δρεφανον, χρονοκῶν ἢ πρὸ σκαίρον δὲ ἄζοντες
 τοῖς ὄν. εἰ γὰ κη κη κη ὅτι δρεφομανίτας ὀ
 ὄς, ἐχθῆ ὑποσχεων πασιεἰ ὀμοῦσιν. ὀ, εἰς τὸ μὲ
 εἰσῆσῆσῆσ κη ὀ παίη, ἐχθῆ ὄφες ὄτος ὄς,
 ὅτι ὄν πῶ κη κη ὄν πῶ κη. εἰ ἢ εἰ πῶ κη
 εἰσῆσῆσῆσ. ὄφες ὄτ. ὀ δηλονότι ἔσῆ αὐτῶ ἀληθινῶ
 κη κη ὀ πῶ κη κη κη κη κη κη κη κη κη κη
 ὀ θεῖος πῶς ὅτι ἀφρων κη κη κη κη κη κη κη

A Christianarum de virtute legum igna-
 rus, avitam fidem, ab Apostolis conti-
 nua serie per Patres nobis traditam,
 prodere eos coëgit: clementissimo Au-
 gusto Valenti gratissimum id fore asse-
 verans. Assentiatis miseri, clamabat,
 assentiatis dogmati Arianorū. Quam-
 vis enim vera sit religio quam colis, i-
 gnoscet tamen vobis Deus: quippe qui
 non vestra sponte, sed necessitate com-
 pulsi id feceritis. Nam necessitati qui-
 dē excusatio semper relinquitur: libe-
 ram autem voluntatem sequitur accu-
 satio. Has igitur rationes præ oculis
 vestris habentes, omni cunctatione ab-
 jecta, alacres accedite ad subscriben-
 dum dogmati Ariano, quod nunc di-
 fertis verbis prædicat Lucius. Ac pro
 certo habere, vos si quidem parueritis,
 pecunias & opes atque honores ab Im-
 peratoribus consecuturos: si vero re-
 nuatis, carcerem, tormenta, quæstio-
 nes, flagra & cruciatus vos esse subituro-
 s; & pecuniis ac possessionibus cun-
 ctis spoliatos, & patria extorres, in lo-
 ca aspera atque incommoda deportan-
 dos. Ad hunc modum generosus ille
 vir, fraude atque illecebris minas suas
 temperans, hortabatur simul & cogebat
 cunctos, ut à pia sententia recederent.
 Verum illi pietatis proditiōnem
 omni tormento acerbiorē esse du-
 centes, uti revera est, illi his verbis
 coacti responderunt, fraudem ejus
 pariter ac minas sua virtute animique
 magnitudine calcantes. Desine tan-
 dem, desine, his verbis nos terrere.
 Cessa inanes proferre sermones. Nos
 enim nec novitium, nec recentem
 colentes Deum: licet instar maris flu-
 ctuum inaniter spumes, & tanquam
 vehemens ventus cum fragore irruas,
 recte ac piæ doctrinæ ad extremum
 usque spiritum adhæsuri sumus; non
 potentia, non sapientia expertem,
 non sine veritate unquam fuisse senti-
 entes Deum: non eum aliquando fu-
 isse Patrem, aliquando autem non fu-
 isse; juxta impium istum Arianum, Fi-
 lium temporalem esse credendo. Nam
 si Filius creatura est, ut ajunt Ario-
 manitæ, nec consubstantialis Patri;
 ad nihilum redigetur etiam Pater, cum
 secundum ipsos Filio non existente,
 Pater aliquando non fuerit. Sivero
 semper est Pater, existente scilicet ex
 ipso vero factu, & non per defluxum:
 Deus enim passionis expertus est, qui fie-
 ri potest, ut non amens sit ac vecors qui

de Filio dicit, fuit tempus cum non ef-
 fer, cui cuncta accepto ferre debent
 quod existunt. Hac de causa patres no-
 stri qui ex toto terrarum orbe Nicæam
 convenere, a quibus excidentis isti,
 merito spurii facti sunt, cum perversam
 Arii opinionem, quam nunc juni-
 or iste defendit, anathemate damna-
 sent, non alterius quam Patrem sub-
 stantia Filium esse dixerunt, sicuti nunc
 cogis nos dicere, sed ex una eademque
 substantia. Quod pio sensu recte intel-
 ligentes, ex multis divinis vocibus in
 unum collectis, consubstantiali esse
 confessi sunt. Hæc & hujusmodi alia
 cum dixissent, eos multis diebus Co-
 mes in carcere detinuit, ratus eo se fa-
 cto à pia sententia illos abducturum.
 Verum illi, velut in stadio fortissimi
 athletæ, abjecta omni formidine, rebus
 à majoribus ex divina mente fortiter
 gestis se ipsos communientes, excel-
 siore animo pro pietatis defensione sta-
 bant, cruciatus gymnasium virtutis esse
 ducentes. Cum igitur ad hunc modum
 decertarent, & spectaculum, sicut ait
 beatus Paulus, facti essent Angelis &
 hominibus, accurrit tota civitas visura
 athletas Christi; qui flagra iudicis ipsos
 torquentis tolerantia suâ superabant,
 & trophæa adveri^o impietatem per pa-
 tientiam erigebant, & de Arianis pa-
 lam triumphabant. Quos hostis ille a-
 cerbissimus minis ac fraudibus sub-
 acto, impiæ in Christum factioni dedi-
 turum se putabat. Fatigatus igitur in
 infligendis quæ subinde excogitabat
 tormentis, cum universus populus cre-
 bro ingemisceret ac lugeret; crudelis
 iste & ab omni sensu humanitatis alien^o,
 convocatis iterum turbis incompositis
 & ad tumultuandum afflicto, eos ad
 iudicium seu potius ad paratam con-
 demnationem, vocat juxta urbis por-
 tum, Gentilibus ac Judæis multas ad-
 versus eos acclamationes magna mer-
 cede conductas ex more jactantibus.
 Cumque ipsi manifestæ Arianorum
 impietati cedere nolissent, universo
 populo ante prætorium lamentante,
 sententiam in eos profert, ut Alex-
 andria excedentes, in urbem Phœ-
 nices Heliopolim migrant: in qua ne
 audire quidem nomen Christi ullus
 incolarum sustinet. Sunt enim omnes
 simulachrorum cultores. Mox cum il-
 los navigium conscendere iussisset, ipse
 in portu stans: prope enim in publico
 lavacro sententiam contra eos tulerat,

Α ὅτε ὁ κὺ Φρογῶν τὸν υἱὸν δι' ἑτὰ πάντα εἰς
 εἴηαι κ' ἄλλοι συνέστησι γέν' ἡμέτεροι κ' πα-
 σαν τὴν οἰκὸν μὲν κατέρες, ὧν ἐκπεσόντες
 τοὶ εἰκότως ἀπάτορες γεγόνασιν, ἐν νικαίᾳ
 συνελθόντες, ἀναθεματίσαντες τὴν ὁρθεῖα κα-
 κοδοξίαν, ἧς ὁ νεώτερος ὁδοὺ νόν παρὶς αὐτῶν
 ἑτεροδόσιοι, ὁ δὲ ἡμᾶς εἰπὲν καὶ ἀναγκαζέ-
 τὸν υἱὸν εἰρηκασί τ' πατρὸς ἀλλ' ἐκ τ' αὐτῆς
 σίας, ὁ καλῶς μετ' εὐσεβείας διανοίας νόσησας
 ἐκ πολλῆς τ' βίαιων ῥημάτων συλλογῆς, ὁμο-
 ὄσιοι ὁμολόγησαν. τὰ δὲ τοιαῦτα, κατὰ τοῖς
 πολλῶν, οἰόμενος τ' εὐσεβείας μετὰ κινήσειν ἡμε-
 ρης. ὁ μᾶλλον, ὡς περὲν εἰς ἀδὶω τ' ἄλλοι
 τ' ὄφρηναίότατοι, δόξαν πᾶσαν ἀποπέ-
 σαντες, ἐπαλείφοντες εὐαγγέλιον τῶν πατέρων
 διαβείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι, ἡνω-
 ὄτερον εἶχον παρὶ τὴν εὐσεβείαν τὸ Φρογῶν
 γυμνάσιον ἀρετῆς τὰς σφέδρας ἡέμενοι. ἐπὶ
 τοῖν ἀγωνιζομένων, καὶ θεάτρον οἷς ὁ μακα-
 ρι^o παῦλος γράφει ἡρωδίων καὶ ἀγέλοι καὶ
 ἀνθρώποις, ἐπέτερε χερσὶ πόλις ἀπάσα, ἀθρο-
 τὰς θεασαμένη χριστῶ, καρτερίᾳ τ' βασαν-
 ζοῖ^o δικαστὴν κωίνας τὰς μάστιγας, ἡ πε-
 C πια δι' ὑπομονῆς κ' ἀσεβείας ἐπαίροιας, ἡ
 θριάμβους κ' δόξαν ἑνὸν ἐπὶ δόκμον ἡμέτερος
 τῶν ὁμοίων, ὁ περὲν εἰς ἀπείθειαν καὶ
 ἀπάτης, τοῖς εἰς χριστὸν ἀσεβέσιν ἐκδῶσιν
 ἐνόμιζεν ἀποκακήσας τοῖς ἀρετῶν τῶν βα-
 σάνων δι' Ἰησοῦς χαλεπῆς πρὸς ἑσολαίς, ἀ-
 πάντων τῶν λαῶν ὀδυρομένων ποικίλως δια-
 πολλατῶ θένων, ὁ περὲν κ' πάσης ἀποδῶν ἡ-
 λανθρώπων, τὰ συνήθη παλιν πρὸς ἀτάξια
 συναθροίσας πλήθη, ἐπὶ κείσιν αὐτῶς, μακ-
 ρον ἡέωλον κατὰ κείσιν καλεῖ, πρὸς τὸ τ' ἡ-
 D λᾶσος λιμῆρι, πολυωνήτων συνήθως καὶ ἀ-
 τῶν ἐπαφειρμένων τῶν βοῶν παρὰ τῶν εἰδῶν ὀ-
 λατῶν, καὶ τῶν ἑσθῶν ἡ μήθελος ἀνὴν ἑξῆς
 ἡ προφανῆ ἀδυσεβείων ἀρειομανθῶν ἀπυ-
 φανῶ, τῶν λαῶν πρὸς τ' δικαστῆρα πάντων
 ὀδυρομένων, τ' ἀλεξανδρείας μετὰ ἀσῆσας
 τὴν ἡλιόπολιν τ' φοινίκης οἰκῆσαι, ἐνθα τῶν
 ἐνοικῶντων ἐδῆς κἂν ἀκῆσαι τὸ τ' χριστῶ ἀν-
 ἑχῆ ἰονομα εἰδωλικοί γ' ὁ πάντες ἀδῶν-
 τὰ δὲ σκάφες ἐπίβηαι πρὸς ἄξια, ἀν-
 τὸς ἐσηκῶς ἐπὶ τῆ λιμῆρι, ἀπλοῖσιν γ' ὁ
 ἐν δημοσίῳ λατρεῖ τῶν κατὰ κείσιν καὶ αὐτῶν

ὤειπε, γυμνὸν ἔπιθεκνύμεν τὸ ξίφος, νο-
 μίσας ἐκ τῆς φοβῆς τὰς τῆ δισόμω μαχαί-
 ρα τὰς πολεμικὰς δαίμονας πολλὰς κατὰ-
 πρῶσαντας, ἔτω δὲ ἐν δισπλῆν ἀνίκες κελύφαι,
 καὶ ἐμβολομένους ἐπιήδησά, ἐπὶ δὲ ἀμύδιον τί-
 σοντολον τὸ ἔξορίας ἐχόντας, καὶ το θαυμασὸν ἔ-
 ἀπσον, τῆς θαλάσσης ἐπαφειζέσης καὶ δυσχε-
 ρῶς οἰμαμ διατέτο φερέσης, καὶ μὴ βυλομέ-
 νης, ἢ ἔτως εἶπω, δι' ὑποδοχῆς τῆν ἀνδρῶν, ἀ-
 δικῶ κοινωῆσαι κελύφισμα. ἐνέφαμε γὰρ καὶ
 τοὺς ἀγνοοῦσι καὶ ἔκριναντες τὴν βαρβαρον παρ-
 ὠρεσον, ἐστὶ γὰρ ἀληθῶς εἶπε, ἔξιση ὁ ἔρανος
 ἔπι τῆτω, ἐς ἐνάξε γδὴ πόλις ἀπασα, ἔ μέ-
 χε τῆν ἰου θρηναί, καὶ οἰ μὴν, ἀλλεπαλήλιω τῆ χι-
 ρε κῦπρον ἐκνηθῶν μακρὸν ἀπέπεμπον. οἱ δὲ
 τὰς χεῖρας ὁμῶς καὶ ἔδεν ὀφθαλμοὺς εἰς ἔρανον
 ἀνέτνον, τὴν βίαν διαμαρτυροῦμενοι, μονονε-
 χι λέγοντες, ἀκεε ἔρανε καὶ ἐνὶ ἰσὶ γῆ, ὅτι
 πᾶσινομα τὰ γινόμενα, ἔδωλες οἰμωγῆς τὸ
 πᾶν, ἐπεπλήρωσ καὶ μέλη, ἔθρηνος ἡν ἐν πᾶση
 τῆ πόλι χροδῶν, καὶ πόταμὸς ἐκ δακρῶν χε-
 δὸν καλυπῆων πλημμύρα τὴν θαλάσσιαν, τοὺς
 ἀπασιν ἀφῶ παρσεγγῆτο, ὅτε τοῖνυν ὁ παρσε-
 ρημένος ἐπὶ τῆ λιμένος παρῶν, τοὺς ἐρέτας ὑ-
 ψῆν τὰ ἰσὶα προσέταπτε, τότε σύμμιχτες οἰ-
 μωγῆ παρτένων καὶ γυναικῶν, παρσευίερων καὶ
 νέων, καὶ θρηνοὶ παρσεπλεμμένοι δακρῶσιν ὀξεί-
 σιν, αἱ τῆν ἀπάντων βοαί, τῆ παφειζέσης θα-
 λάσσης ἔν παρσερνος ὁμενον σωρῶν τοὺς κύμασι
 κῦπρον ἐκάλυπτον. ἀλλ' ἔτω τῆν παρσερμημένων
 δισπολεσίων εἰς ἡλιεπολιν, ἐνθα δεσιδαμο-
 νῶν πᾶς, ἐνθα ἔ διαβόλε τα παρσε ἡδονῶν ἐ-
 πὶ το δαμάτα, ἐνθα θρηλιων ἐφίστα φοβεραί.
 ὀρη γὰρ κῦκλω παρσεαχόθεν ἔρατων παρσε-
 πελαζόντω, ὅ παρσε λαιπὸν ἐν μέση τῆ πό-
 λει, κοινῆ καὶ ἕκαστῶ ἰδίᾳ δλοφουρῶμενοι.
 καὶ παρσε γὰρ ἐπιπέμποντες ῥήματα, ἐδὲ
 δακρῶν ἐπετέποντο, κελύφιστ ἔ τ' ἀόλωσ ἐ-
 παρσε παρσε δαίε, δεσιδαμονες ἀτς καὶ ἀπὸ
 τυχαῖνοτος. πολλοὶ γὰρ τῆν κλαιόντων, ἀρπα-
 ζόμενοι καὶ φυλακίζόμενοι παρσετέρον, εἶτα
 ἀκρίζόμενοι, ξανόμενοι, βαρσανίζόμενοι,
 τοὺς φεντοσίους καὶ παρσεκοησίους παρσε δ' ἰδόντο
 μέλλοις, ἀνδρῶποι τ' ἐκκλησίας δι' ἐνθεον
 τῆλον ὑπέρμαχοι, οἱ παρσε γὰρ ἦσαν μονά-
 ζοῦτες, ἐρημον οἰκῶντες δι' ἀσκησιω μετ' ὧν
 ἡκοσι καὶ πενθῶν τυχαῖνόντων, μικρὸν ὑστερον

strictum gladium ostentabat, ratus hoc
 facto se territurum eos qui ancipiti gla-
 dio infectos daemones saepius vulnera-
 verant. Sic igitur solvere eos jubet,
 nullo comœatu instructos, nihil pro-
 fus habentes solatii ad exilium perfe-
 rendum: quodque mirandum & in-
 credible est, spumante mari, ac per
 hoc, ut arbitror, indignante, nec su-
 stinente, ut ita dicam, ut per horum
 vitorum susceptionem injusti præcepti
 focus ac particeps fieret. Demonstra-
 bat enim barbarum iudicis propositum
 iis quoque qui illud ignorabant. Vere
 igitur dici potest: obstupuit cœlum ob
 hoc facinus. Ingemuit enim universa
 civitas, & in hodiernum usque diem
 luget. Et alii quidem pectus identi-
 dem manibus percipientes, ingentem
 sonitum edebant. Alii manus simulat-
 que oculos in cœlum tollebant, vim
 contestantes, tantum non ista dicen-
 tes: Audi cœlum, auribus percipe ter-
 ra, quàm iniqua sint quæ fiunt. Deniq;
 eculatu plena erant omnia: naniac ac
 lamentationes tota urbe relonabant.
 Et fluvius quidam lachrymarum, mare
 ipsum inundatione sua obtegens, cun-
 ctis repente effluxit. Itaque cum supra
 memoratus in littore stans, remigibus
 præciperet, ut vela panderent: Tunc
 promiscuus ululatus virginum ac mu-
 lierum, senum ac juvenum, & lamenta
 acerbis lachrymis permixta; clamores-
 que omnium simul juncti, fremitum
 ventorum qui turbati matris fluctibus
 allidebantur, longe superabant. Dum
 supradicti hoc modo navigarent He-
 liopolim, qua in urbe omnes sunt ido-
 lorum cultores: ubi studia atque insti-
 tuta diaboli vigent ad voluptatem ten-
 dentia: ubi ferarum horrenda domici-
 lia: montibus enim undique cingitur
 cœlo ipsi contiguis: omnes posthæc in
 media urbe publice, & privatim singuli
 gementes & verba lugubria funden-
 tes, ne flere quidem permisi sunt, ve-
 tante id Palladio Præfecto urbis Alex-
 andriæ, qui & ipse daemorum cultui
 erat addictissimus. Multi enim ex sten-
 tibus rapti; ac prius custodiae mancipa-
 ti, deinde verberati, lacerati, torti, ad
 Phennensia & Proconnessia metalla
 damnati sunt, viri, qui pro Ecclesiæ
 defensione divino zelo incensi pugna-
 verant. Plerique enim erant Monachi,
 accuratioris ac districtioris vitæ studio
 solitudinem incolentes, tres ac vigin-
 ti numero. Cum quibus paulo post

Diaconus quoque, qui à chatissimo nostro Damalo Episcopo urbis Romæ consolatorias simul & communicatorias litteras attulerat, manibus post tergum revinctis, publice à carnificibus ductus est, non secus ac insignis quispiam maleficus, qui cum homicidarum tormentis & adhuc acerbioribus cruciatus fuisset, lapidibus ac plumbatis cervice diu verberata, navigium in mari conscendit sicut cæteri, divinæ crucis signo frontem suam consignans, omnique cura & solatio destitutus, ad aris metalla datus est quæ sunt in Phenne. Porro dum iudex tenera puerorū corpora adhuc torqueret, quidam juxta ipsa cadavera remanserunt, ne exequiarum quidem honore iis perfoluto; cum parentes, fratres & cognati, tota denique, ut ita dicam, civitas unum hoc extremum solatium sibi concedi flagitassent. Sed ò summam judicantis, seu potius dantis, immanitatem. Qui pro pietate certaverant, cum homicidis non sunt iudicati, insepulchris corporibus jacentes. Qui strenue depugnaverant, feris ac volucris laniandi obijciebantur. Qui cæcorum patribus compati propter conscientiam voluerant, perinde ac si grave facinus admisissent, capite truncabantur. Quæ lex Romana, quæ Barbarorum sententia, in eos unquam animadvertit, qui parentibus condoluissent? Quis unquam ex Veteribus, tam iniquum facinus perpetravit? Jussit quondam Pharao, ut Hebræorum masculi necarentur. Sed invidia ac metus hoc mandatum ei suggesterat. Quanto ea quæ tunc gesta fuerunt, humaniora sunt iis quæ nunc cernimus? Quanto magis optabilia, si optio detur injuriæ? Quanto potiora, si conferatur iniquitas, tamen vitia à se invicem se jungi non possint. Incredibilia sunt quæ dicuntur, immania & gravia; crudelia & barbara; immitia atque acerba. His tamen oblectabantur atque exultabant Arianae dementiae sectatores. Cumque universa civitas lamentaretur: nulla enim erat domus, sicut in Exordio scriptum est, in qua non esset mortuus; ita tamen, quorum animus in omni scelere exercitatus nulla iniquitate satiari poterat, nequaquam quiescere. Propositum enim suum ad peiora semper acuentes, improbitatis suæ venenum usque ad Episcopos provinciae protulerunt, satellitem ac ministrum sceleris habentes Comité largi-

ὁ διάκονος ὁ ἀγαπῆς ἀγαπῆς ἡμῶν δαμάλας
 τῆς ῥώμης ἐπισκόπου, κομίσας οὐκ
 παρὰ κληρικὰ καὶ κοινονικὰ γράμματα, ἀ-
 πίσω τῶν χεῖρῶν δεδεῖς, ὑπὸ δημοίων δημοίων
 ἤγετο, ὡς περὶ τῆς κακῆς ἀφελῆς
 ὁ φονέων βασιάνοις ἐπέκρηνα κοινωνήσας, καὶ
 τοῖς καὶ μοιδοῖσι καὶ ἀλλῶν τῶν ἀνθρώπων
 ἐπιπολύμασι ζόμενοι ἐπέβαινε σκαφῆς ἐν
 πηλαλάσῃ ἀπαληθῶς τοῖς ἄλλοις, τὸ δὲ
 σαρῆ ἐπιμείωπε τὸ σημεῖον χαρῆς καὶ
 σῆς, ἐτημελείας, ἐθεραπείας τυχεῖ, καὶ
 καὶ φένης παρεδόθη μέγαλοις, ἐστὶ τῶν
 χαλκῆ. ἐπὶ γένεσιν βασιάνοις ἐδικασθῆναι
 παλὰ παιδαρίων σώματα, τινὲς μὲν παρὰ
 αὐτὰ μεμενήκασιν, ἐδ' ὅσας κοινωνήσας
 γονέων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν, καὶ πα-
 σης ὡς ἐπὶ εἰπεῖν, τῆς πόλεως, μίαν ἀ-
 τοῖς αἰτέσιον δοθῆναι τὴν ὑσάτιον ταύτην
 ἀπάληθῃ. ἀλλ' ὡ πολλῆς ἀπανθρωπίας
 τὸ δικάζοντος, μάλλον ἢ τὸ καλακέρειον
 ὁ δὲ δισέβαν ἀθλήσαντες, φονοῖσι ἐστι
 κείνοισι, ἀταφοὶ μένοισι τὰ σώματα ὁ κα-
 λῶς ἀγωνίζομενοι, θεοῖσι καὶ πηνοῖσι πρὸς
 ἐρῆν ἑρρίπτοντο. ὁ συμπαθῆσαι βεβηλοῦ-
 νοὶ πατράσι δια τὴν συνείδησιν, τὴν κεφαλι-
 ας ἀξίωμα δράσαντες ἀπέεμνοι. τὸ
 νόμος ῥωμαίων, ποία ἡ γνώμη βαρβάρων τῶν
 πατρῶσι συμπαθῆσαι ἡμῶν, τὸ
 τῶν παλαιῶν ποιεῖσθαι τοιῶντι ἀπῶ-
 μοι, ἐκείνοισι ποιεῖσθαι ἀναίρεσιν τῶν
 ῥαίων τὰ ἀρρένα. ἀλλὰ φθόνος καὶ δέος ὑπὸ
 ἐαλετὸ τὸ πρῶταγμα. ὡς ὅσα τὰ τῶν
 τῶν νοὶ φιλανθρωπότερα; πῶς ὅσα πρὸς
 αἵρεσιν ἀδικήματος, ὡς ὅσα βελίονα πρὸς
 σύγκρισιν ἀνομήματος, καὶ ἀλλήλων ἀδικῶν
 Δικίαι μὴ κωλύον. ἀπῶσα τὰ λεγόμενα ἀ-
 πάνθρωπα καὶ δφνά, ὡμὰ καὶ βαρβάρων ἀ-
 νηλεῖ καὶ πικρῆ. ἀλλ' ἐν τῶτοις ἐγανθῶν
 τῆς δρεῖς μανίας ὑπόκοι χορδῶντες. τῆ
 ἡ πόλεως πάσης ὀλοφρομένης. ὁ καὶ
 δικία ἐν ἡ δὲ καὶ τεθνηκῶς, ὡς ἐν τῇ δὲ
 γεγραπῶ. ὁ καὶ ἡρέμισαν πάλιν, οἱ τῶν
 ἀκόρετον πρὸς ἀξίωμα ἀσκήσαντες. ὁ
 γὰρ τὰ χεῖρῶν τῶν πρὸς αἵρεσιν γυμνάζοντι
 μέχει τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων τῶν
 ὁ τῆς κακίας ἰὸν ἐπεκτείνοντες, δροφῶν
 πρὸς ἀδικίας τῶν λαργηλίωνων χαρῶν
 κόμῃ

κόμητι τῷ περὶ Ἡρόδοτον μάγῳ, τὰς μὲν, βε-
 λευηρείῳ παρέδσαν, τὰς δ' ἄλλας, ὃν ἠθέ-
 λοῖτο ἑξέσπον ἐν ἠδρόσον, παναχόθεν ἑρῶς
 ἀσέβειαν τὰς πάντας θηροῦσαι βελοῦδροι,
 εἰδὲν ἀφώλεις ἀτόλμητον. Ἀλλὰ γὰρ καὶ
 πάντα περὶ Ἡρόδοτον καὶ τὸν ἰδίον τὴν αἵρεσιν
 πατέρα διάβολον, ζητῶσι τινὰ καλαπίωσι
 κατ' ὅλην τὴν αἰῶνα πάλιν λαοφρονεῖται,
 ἐν δεκά τῶν δὲ τῶν ἀγύπτου τὸν δριβμόν Ἰπ-
 σκόπαν, ἀνδρας ἐν παιδίῳ μέχρι γήρωσ
 τὴν ἔρημον ἀσκήσεως χάριν οἰκησάντας, καὶ
 λόγῳ καὶ πειστικῶς τὰς ἠδονὰς ὑποτάξαντας,
 καὶ τὴν εὐσεβῆ πίσιν ἀνεπαρχύνως κηρύτ-
 τοντας, καὶ τὰ τῶν εὐσεβείας γαλαχνηθέντας
 δόγματά, καὶ νίκην πολλὰς καὶ δαιμό-
 νων ἐπάραντας, δρεῖν ἡ δυσωπείας τὸν ἀντί-
 παλον, καὶ τὴν δρεανὴν σοφιστικῶν λόγῳ
 σηλιτεύουσαι αἵρεσιν, ὄργανον ὠμότητος τὸν
 περὶ Ἡρόδοτον ἔχουσαι, ὑπεροχῆς ὑπεροχῆ-
 κασιν, ἐν οἰκισμένη παρὰ τῶν κυριοκτόνων
 ἐκδαιων πόλεις, τοῦ νόμα διοκασαρεία καὶ
 ὁμοῦ ὡς ὁ ἀδης, Ἰπὶ θανάτω τῶν ἀδελφῶν
 ἐκείμων πλάτρου, ἀπανίαιχῶ γῆς ἐτόλ-
 μησαν οἱ παρὰ φρονες καὶ ἀεὶ λτρεσι τῆς
 οἰκείας ὠμότητος καλαπείψαι μνημόσυνα,
 ἐν κακῶν ἔχων τὸ γνώρισμα βελοῦδροι
 ἰδὲν γὰρ πάλιν κληρικῶς τῶν καθολικῶν ἐκκλη-
 σίας ἐν ἀνποχῆ διαλείβοντες, ἀμα ὑπε-
 δαίσις μονάζουσι, τὰ τῶν δραματικῶν αὐ-
 τῶν διαμαρτυρατικῶν περὶ Ἡρόδοτον, βασιλι-
 κὰς ἠγχοῦσαι καὶ αὐτῶν ἀκοῆς, τὴν νεο-
 καισαρείαν ἐπὶ πόλιν οἰκῆν παρεσκεύασαν οἱ
 τάχα καὶ τῶν ζῆν ἐσέρηθησαν, διὰ τὴν τῶν
 τόπων ἀγριότητα. Τοιαύτας ὁ καιρὸς ἐκείνος
 εἰδὲν ἄλλο ἑξαγωγῆς σιγῆς μὲν καὶ λήθης ἀ-
 ξίας, ἐν συγγράμμασι τῶν βιβλίων εἰς ἐλε-
 χον τῶν καὶ τῶν μονοχρῶς κινισάντων τὰς
 γλώσσας, οἱ τὴν τῶν βλασφημίας εἰσδεξά-
 μνοι λύθησαν, ἐ μόνον τὸν τῶν ὄλων δεσπότην
 τοξενεῖν ἐπιχειρῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐσε-
 βῶν αὐτῶν θεραπόνηων τὸν ἀσπονδον ἀνεδέ-
 ξαντο πόλεμον.

tionum, quem supra diximus, Magnum.
 Et alios quidem Curia tradiderunt: ali-
 os aliis modis pro arbitrio suo vexarunt:
 nihil intentatum relinquentes, dum
 cunctos undiquaque student ad impietatem
 pertrahere. Omnia enim circumcuntes,
 quemadmodum parens & auctor hærescos
 ipsorum diabolus, quærunt quem devorent.
 Postremo cum eorum conatus ab omnibus
 repellere, Episcopus Ægypti undecim numero;
 viros, qui ab incunte ætate usque ad
 senectutem, districtioris vitæ gratiâ soli-
 tudinem incoluerant; qui ratione &
 actu voluptates corporis superaverant;
 qui piam fidem audacter prædicabant;
 qui pietatis doctrinam unâ cum nutricis
 lacte luxerant; qui victoriam de dæmoni-
 bus sæpe retulerant; qui sua virtute
 pudorem incutiebant adversario; qui
 denique Arianam hæresin sapientissimâ
 oratione vincebant ac denotabant,
 ministro crudelitatis super usi supra
 memorato Magno, Diocæsaream relegarunt,
 urbem, quæ à Judæis Domini interfectori-
 bus colitur. Et tamen velut Orcus,
 fratrum morte minime fatiati, crudelitat-
 is suæ monumenta dementes ac stulti ubique
 terrarum relinquere ausi sunt, famam ex
 malefactis consequi studentes. Ecce enim
 rursus Ecclesiæ Catholicæ clericos Antiochiæ
 degentes, qui unâ cum piis quibusdam
 monachis adversus fraudes eorum protestari
 decreverant, cum Imperatoris aures
 variis contra illos criminationibus obtu-
 dissent, Neocæsaream Ponti relegari fecerunt.
 Qui nunc ipsa etiam vita forsitan privati
 sunt ob locorum asperitatem. Hujusmodi
 tragædias tempus illud expertum est;
 silentio quidem & oblivione dignas,
 sed quæ litteris traditæ sunt, ad reprehensionem
 eorum, qui adversus unigenitum Filium
 DEI linguas suas exacuerunt. Qui pestilenti
 blasphemiarum morbo correpti, non solum
 in Dominum universorum tela jacere conantur,
 sed & adversus ipsius famulos implacabile
 bellum susceperunt.

